

Beciul cu jazz

De fiecare dată când mă apropii de bar îmi tremură inima. Aici am cunoscut-o. Amândoi stăteam la masa cea mai luminată, să ne vedem mai bine. Aici am stat de vorbă cu ea pentru prima oară. Da, aici am schimbat primele cuvinte, pentru că tot ce povestiserăm până atunci a fost nimic.

Aici am așteptat-o și altă dată. Când a venit și-a pus capul pe umărul meu, era fericită. Sau așa simțeam eu.

Am intrat din nou și m-am dus la același loc. Nu era nimeni altcineva în afară de mine în tot beciul acela transformat în local, și nici n-aș fi vrut. Nu mai era fata care ne-a servit atunci. A venit o femeie și m-a întrebat ce vreau, să-mi dea lista cu băuturi? Am privit-o, cearcănele fardate mi-au zis imediat despre nopțile ei. „Două cafele mici“, i-am răspuns. S-a uitat lung și a plecat. Am strigat după ea: „Și un ceai negru!“ Ea s-a întors. M-a privit din nou, avea un aer de curiozitate, parcă ar fi vrut să întrebe, simțeam însă cum îi stau cuvintele în gât. Îmi venea să o ajut, poate am fi intrat în vorbă, mă simțeam singur și atât de mult aș fi vrut s-o întreb: „O știi?“ Era o prostie, de unde să știe biata femeie trecută și zăpăcită într-un bar plin de jazz, pe o alta pe care n-a văzut-o niciodată, de unde ar fi putut să știe despre cine întreb?! Îi priveam neputința, stătea și se uita la mine, simțeam cum vrea să spună ceva, însă ea tăcea. Eu nu pricepeam, n-am zis nimic, mi-am aprins o țigară și ea a plecat la pult.

„Dacă mai stau aici, dacă mai lucrez o săptămână în beciul ăsta eu mă tâmpesc!“ Nu mă așteptam deloc la o asemenea izbucnire. A pus aproape trântite cafeaua și ceaiul pe masă și s-a așezat în fața mea. Mă uitam la ea. Plângea. Și-a pus chipul între palme și plângea. Ochii îi ațintea spre mine și vedeam cum i se rostogolesc lacrimile, cum îi curge rimelul și i se întinde, negreala îi atinge colțul buzelor. Devenise hidoasă. Ciudată treabă, ziceam în gândul meu și începusem să mă simt penibil. Mă gândeam să nu între cineva și să ne vadă. Un client față în față cu o barmană ce plânge, un spectacol pe care puștimea nu l-ar pierde pentru nimic în lume.

„Noi curvele suntem cum suntem, avem însă un suflet mare deși nu-l dăm niciodată. Știai asta?“ Fumam. „Că dacă ni-l dăm murim de foame... Știai? Spune!“ Eu nu ziceam nimic iar ea plângea în continuare. Începuse să

mă enerveze, venisem să-mi amintesc de niște clipe, de niște întâmplări și nu să văd o femeie cum își pișă ochii, din cauza unei drame numai de ea știută.

„Ai să bei cele două cafele și ai să pleci, așa-i? Și o să lași ceaiul aici...” Mă cutremurasem, de unde știa!? Într-adevăr, așa voiam să fac. „Să mă scoată pe mine din sărite și să mă facă să-mi iau câmpii? Și, mâine, ai să vii din nou? Ai să vii...” Mi se făcuse frică, era ca o babă ce prevestește viitorul. M-a prins odată o țigancă în mrejele ei și s-a apucat să-mi ghicească. Și tot ce mi-a zis s-a întâmplat. Până atunci nu mi-am amintit de asta, țineam minte doar că mi-a șterpelit banii. De ce îmi revedeau ochii o întâmplare trecută de ani și, mai mult, de niște preziceri? Femeia din fața mea continua să plângă, se mai liniștise însă. Mi-era frică să vreau să știu mai mult. Dar, mă tenta...

„Noi, curvele, suntem cum suntem, sufletul ne e mare însă și nici nu suntem proaste!” A fost prima oară când am schițat un gest, o aprobam cu capul, speram să-i treacă și să plece. Mă neliniștisem într-o așa măsură încât nici nu mai doream să-mi satisfac curiozitatea. „Știam că ai să vii! Și știi că ai să vii și mâine, exact la aceeași oră și ai să vrei tot așa, două cafele și un ceai negru pe care n-o să-l bei. Și poimâine tot așa, apoi iarăși și iarăși... nu știi până când...” Simțeam cum îmi tremură stomacul. A început din nou să plângă. Băiatul care adună scrumiere a trecut pe lângă masa noastră. Ne-a văzut și s-a dus spre bar. L-am auzit cum spune fetei de acolo: „Hai că pe Violeta iar a luat-o, iar a lovit-o strechea!” Aflasem numele ei.

„Violeta, ce ai? Pot să te ajut cu ceva? Ce-s cu vorbele astea?” Nu știi ce-mi venise...credeam că se va termina, va pleca și va lua cu ea și frica mea. Pentru că mi se făcuse frică de-a binelea, simțeam cum îmi transpiră palmele, simțeam cum inima mi se grăbește. S-a oprit din plâns. Și-a sprijinit bărbia în palme și se uita fix la mine. A stat așa câteva secunde, a scos un șervețel, a curățat pe orbește ceva din rimelul întins pe toata fața ei smeadă și apoi se uita din nou la mine. Mă fixa cu ochii ei înroșiți și înnegriți, i se vedeau sânii mari pe sub bluzița negru-străvezie. Nu se rușina. Privirea ei mă îngheța însă, nu vedeam nimic bun în continuare dar nici n-aveam puterea să mă ridic și să plec. Cred că asta trebuia să fac. Dar nu puteam, devenisem foarte curios, de ce credea ea că voi veni și mâine și poimâine și...

„Dar eu sper să găsesc altceva de lucru și să nu te mai văd, o să mor

din cauza voastră, barul ăsta m-a scos din minți! Știam că ai să vii!“ Am vrut să întreb de unde mă cunoaște, mă rog, ceva de genul ăsta, m-a oprit însă ridicând palma către mine. „Să taci! Până acum câteva zile a fost ea. Venea tot așa, tot la ora asta, cerea un ceai negru și două cafele mici. Bea ceaiul și plângea. Apoi, pleca și-mi lăsa cafelele mie. Eu nu puteam să le beau, doar le adunam, că erau pline de lacrimi și-mi ajung ale mele...”

Știam despre cine vorbește. Am început să mă bucur, dădeam de urma ei, în sfârșit. Dintr-odată n-am mai vrut să plece. Doream să aflu cât mai multe, spaima a plecat, parcă deodată cu băiatul cu scrumiere care tocmai atunci s-a furișat pe lângă noi, cred că mi-a auzit întrebarea dar mie nu-mi mai păsa. Femeia din fața mea știa ceva ce eu țineam să aflu. „Violeta dragă, ea a fost pe aici?“ „Păi nu ți-am zis? Zile în șir...”

În beciul cu jazz se adunaseră tineri. La o masă au adus un tort și au început să cânte „Mulți ani trăiască!“ Violeta se uita la ei, cu coada ochilor înlăcrimați încă și murmură că „sunt niște proști, toată ziua se ceartă, vin aici și se împacă, beau, apoi pleacă. Mâine vin din nou să se împace, nu știu să trăiască...” Nu știam cum s-o fac să revină la ce mă interesa pe mine. Am întrebat-o. „Când a fost ultima oară? Ai vorbit cu ea?”

Se uita la mine. Nu spunea nimic. A început să-și legene capul, zumzăia un cântecel și-și strângea capul între palme. Mă privea cu ochi lucioși, iar eu îmi pierdeam răbdarea. Am dat de urma ei și acum stau și aștept după toanele unei femei tembele. N-am mai putut. „Auzi, dar ție ce-ți pasă? De ce să plângi tu, de ce să te doară pe tine!?” Aproape că strigasem, am văzut cum tinerii cu tortul și-au întors privirile către mine.

„Oi fi eu curva curvelor... dar voi sunteți proștii proștilor!“ S-a ridicat și a plecat.

De atunci vin aproape în fiecare zi la barul cu muzică de jazz, într-un beci unde pe vremuri tropăiau soldații. Și fac așa cum a zis, beau două cafele și las pe masă un ceai negru. Apoi plec, plin de așteptare. Pe Violeta n-am mai văzut-o însă niciodată. Și tare aș mai vrea să o întreb ceva...

Matei Bîtea